

## АБОНАМЕНТ:

за година 40 лева  
за 6 месеца 25 лв.

## ОБЯВЛЕНИЯ:

Годешни и венч. 40 лв.  
Всички други обявления,  
и реклами по 75 с. кв. см.  
Некролози и благодарно-  
сти по 80 ст. на кв. см.  
Приставски обявления  
по 80 ст. на дума.

# ИЗТОЧЕН КРАЙ

Служи на Демократическия Сговор  
— Бургазки Окръг —

Излиза всяка  
сряда

Всичко за вестника  
се изпраща до  
редакцията му—

Директор: К. Илиев

Редактор: Р. Райнов

## ДУМИ И ДЕЛА

Милиони наивни хора, които до сега се увличаха от проповедите на крайните доктринери за некакъв си *рай* на човечеството, сж поразени от факта, че руските комисари сж почнали да дават наново обширни концесии на чуждестранни експлоататори, под предлог да улеснят уж размената, или по добре търговията между Русия и останалата буржоазен свет, а в същност с цел да получат грамадни лични и партийни богатства от чуждите капиталисти. Това, което се отказваха сегис тогис да направят правителствата на бившия царски режим, или когато дадеха некоя концесия с нечисти цели повдигаха справедливото негодование на целия народ, днес го правят тия, които щеца да пречистят прогнилата сграда на руското общество, и го правят по един най-циничен начин: дават в ръцете на чуждите капиталисти милиони десетини гори, работни земи и минни богатства и то в това време, когато отнеха земята и продуктите на тия, които сж ги добили сж своя труд и с труда на неколко предшествоващи поколения. Болшевишките комисари не се боят от вътрешна критика, тех не ги боли сърдцето за целокупността на Русия и за нейните богатства; за тех е по-важно да получат пари от чужденците и да ги употребят за пропаганда или за лични цели. Нема нещо по-чудовишно от това да вземеш земите на местните хора, защото требвало всичко да принадлежи на *комуна-та*, а в същото време да даваш големи държавни пространства от милиони десетини на концесии за 50-60 години и то на чужди капиталисти за чужда експлоатация.

Когато запитвали в Москва комисаря по воените работи Троцкий защо се дават тия грамадни концесии на чужденците, той отговорил, защото били *полезни и за двете страни*: и за болшевишка Русия и за капиталистическа Европа и Америка. Тоя път комисарят не се позовавал на болшевишките доктрини, а на *практическата вигода*; концесиите били полезни и износни както за капиталистите, тъй и за болшевиците! Велика, но нещастна земя е Русия! До гдето да поемат властта болшевиците говореха, че търговията била разбойничество, че собствеността била кражба, че частните предприятия били обир, а сега вече се гаврят с доктрините си, наричат ги дори смешни; сега концесиите сж една благодат за народите; особено когато се дават на чужденците!...

Отбелезваме фактът на концесиите, като един от най-типичните в болшевишкото управление, но той е само една стотна част от онова, което се върши в съветска Русия. Има ли нужда да изреждаме всичките противоречия, с които се ознаменува петгодишната кървава епоха? Болшевизмът дойде на власт в името на миролюбието, на всесветския мир, а увековечи войната; всички съюзници на Русия, които участваха в големата война разпуснаха войските си още през 1919 год. и се занимават сега с възстановяването на загубеното и повреденото, а Русия продължава войната с вътрешни и външни врагове и прави

нови мобилизации. Болшевизмът дойде на власт в името на общото благоденствие, а в пет години вътре направи всички жители мизерни, освен комисарите-сблизките им. Навсякъде днес в света има хлеб, месо, дрехи, макар и скъпи, а в Русия и с хиляди рубли едва можете да купите едно к-ло месо. Земята, която в миналото хранеше половината Европа, днес е петимна за най-необходимото. Болшевиците дойдоха на власт за да унищожат тиранически режим на царизма, а въведоха в Русия най-кървавия, какъвто историята не помни, абсолютизм: много по-малко митарства се изискваха едно време за да се приближите до руския цар, отколкото сега да отидете при *другарите* Ленин и Троцкий. И това го свидетелствуват всички европейци и американци, които по причина на своите социалистически възгледи сж могли да се удостоят с позволение от съветската власт за да отидат в Москва. Да изреждаме ли по-нататък? Да говорим ли за запустелите градове, за изпразнени заводи, за опропадени индустрии? Да говорим ли за епидемическите болести, които по-косяват годишно по неколко милиона души, без да е в състояние болшевишкото правителство да направи нещо за прекратяването им? Ами китайските и туркменските банди, които ходят по селата и по градовете да насаждат болшевизма, като обират имота на трудолюбивите и пестливи хора? За злините, които причини болшевизмът на Русия съществуват на чужди езици много томове книги и ние не бихме могли в една вестникарска статия да посочим дори най-главните. Но концесиите, които правят комисарите на чужденците, показват, че те не само сж жестоки, бездушни, груби, безправствени, но и отлични спекуланти. Знаят те как да си приготвят бъдеще и за извън Русия. Даже и ако предположим за една минута, че когато днешните комисари биха станали емигранти, не ще живеят с подаянията на другите. От сега нататък те ще се грижат само за едно нещо: да си приготвят средства за един охолоен живот в чужбина. В продължение на пет години те навикнаха не само на големство, но и на разкош: на хубавите едената и най-стари вина. Те ще искат да продължават този живот. Слепото когато погледне, надалеч вижда. Изчоките най-лесно привикват на леност и на богатски живот. Концесиите на такива грамадни пространства, каквито притежава Русия, сж най-сгодните за забогатяване. Те дават чужда валута, а не руска, която благодарение на болшевишките доктрини и на болшевишкото безумие може да остави гладен и най-скромния стомах. Болшевизмът, прочее, се намира във втория стадий на своето развитие: да приготви средства за неговите жреци, които при един даден момент ще търсят прибежище вън от Русия. Хора, които сж направили толкова злини на своето отечество, които сж уцапали ръцете си с невинната кръв на видни философи, историци, литератори, поети, държавници, жени и деца, старци и юноши, не могат да мислят, че след като загубят властта ще мо-

гат да останат в отечеството си. Такова предположение не може да се яви в главата на един голем или малък комисар. Кога ще настане това време не знаем — може би е по-близо отколкото го мислят — но във всеки случай те се приготвяват. Те верват, че с пари в Европа всеки може да се спаси, даже главорезите могат да се превърнат в докринери и да намерят приятели. М.

### ПАК ЗА ПАРТИЙНИЯ ФОНД.

В миналия брой, ние набързо отбележахме нуждата от образуването на партийен агитационен фонд.

Днес, ние ще обосновем тая нужда и ще я манифестираме за удовлетворение. За да може една политическа организация да отстоява своите задължения, като опора на конституционно-парламентарен режим, нужно е, да има здрава основа — да има идеи, които да сплотяват отделните личности. Обаче, за да могат идеите да се пропагандират и с това да се засили организацията в физическо и интелектуално отношение, нужно е, да се дават всички условия за това. Там където условията не благоприятствуват, трябва да се изменат, като се наложат други — благоприятни и задължителни от нуждите. Успехът и писменната агитация — това сж средства за засилване на партийността и за създаването на един отговорен пред народа режим. В нас, много политически групировки не сж обръщали внимание на агитацията, или ако сж обръщали внимание на нея, то е било само в периода на изборните борби.

Личността се смета като политическа програма и обаянието, което може да даде тая личност се счита като достатъчно за да замени писменната и устна агитация. Мина това време, когато личността можеше да служи за програма. Днешните условия и нужди налагат, идеите да създават личности.

Безспорно е, че една идея може да бъде застъпена само от добри хора. Чистото знаме трябва да бъде носено от чисти ръце. В нас, много политически мжжж сж падали във вихърът на борбите благодарение само на това, че сж искали да победат идеали, които нуждите на денят и бъдещето сж налагали. Стамболийски немаше да падне до мизерното положение на кървав деспот, ако не искахе да се сражава с идеалите на народа и с повеленията на денят. Той падна под ударите на политическия живот и това падане е урок, който ние подчертаваме.

Пред днешното неосформено окончателно политическо положение, партийните групировки сж длжжни да работят интензивно, защото вятржа на безпартийността още действува. За да може да се пропагандира известна идея, или да се издигне по-високо едно партийно знаме с нови идеали записани на него, изисква се труд, изисква се и средства. И едното и другото партията е длжжна да даде пред олтаря на общото гражданско и политическо съзнание. На много места агитация не е могло да се води, макар и да е имало лица, които да я водят, са-

мо за това, че сж липсвали средства. Конкретизираме това.

Ако Демократическия Сговор иска да държи първенство между другите политически партии в нас — а той трябва да иска това — нужно е, да се образува партийен фонд за писменна и устна агитация. Всеки един цо годе замислен сговорист, може да отдели нещо за тоя толкова наложителен фонд. Ние сме положителни, че една открита подписка в кжсо време ще може да даде неколко милиона лева. С тех ще може да се почне писменната и устна агитация, като се допълва фонда от прихода на печатните издания.

Ласкаем се от надеждата, че централното бюро на Демократическия Сговор в едно скоро време ще се заеме с реализирането на тая толкова хубава идея.

П. Д. Петранов

### Под знамето на Демократич. Сговор

Чистото знаме на Демократическия Сговор е и знамето на нова България, което е символ и олицетворение на духът и стремите на плеядата ония борци и мъченици, от страданията и костите на които се изгради свободна и независима България.

Девизът на това знаме, което трябва да бъде носено само от здрави и чисти ръце е: *сжединението прави силата*; обаче тоя девиз и до ден-днешен не намери реален израз в политико-обществения ни живот, а си остана само една фикция, една примамлива илюзия, защото при слабата култура и при потъпкването политическо съзнание на масите, грубия егизм и дребнавите и болни амбиции — но не и принципи и програмни схващания и различия, на още по-дребни общественици, доминираха па и още доминират над общите отечествени интереси. Тъй отровния бацил на разединението парализира и разпокъса творческите сили на нацията ни, а от това като логическо последствие, долетяха мълниеносно страшните катастрофи над България и заредиха се злочестините и една от друга по съдбоносни, по-страшни, по-ужасни и по-пакостни.

Резултат на това паношно разединение на творческите народни сили бе и тригодишния кървав режим на провалената дружбашина — типичен представител на невяжеството и простацината, при управлението на която България бе заприличала на гробища, над които, в тъмната и непропускаема политическа нощ, само реят на тиранина хищник злобеше се носеше.

Дните през които оплудата в разврат, грабежи и убийства дружбашина разнисаше смрад и отровни лиги, беха дни на ужас и срам. На аргументите на здравия разум и на гласът на неподкупната съвест, отговаряха или цепеницата, или камата, или коршумът. А достойните синове на България, на които едничката вина беше, че целия си живот бяха дали в творчество на духовната и материалната й култура, след като бидоха най-безчовечно малтретирани, некой от тех беха прогонени

